10/05/2019

Πως το λείψανο του Αγίου Νικολάου βρέθηκε στο Μπάρι

/ Ορθόδοξες Προβολές

Κύριος αντίπαλος του Βυζαντίου στο δεύτερο μισό του 11ου αιώνα είναι οι Σελτζούκοι Τούρκοι,που ξεκίνησαν από τα οροπέδια του Τουρκεστάν πολεμώντας κι έφτασαν ως τη Μεσόγειο.Η στενότητα της γης, τους έκανε να ξεκινήσουν για νέα πατρίδα, βασισμένοι στη τέχνη του πολέμου που την κατείχαν καλά.

Στο Ιράν έκαμαν το πρώτο τους βασίλειο,με πρώτο σουλτάνο τον Τογρούλ εγγονό του Σελτζούκ. Στα 1071 αναμετρώνται με τον βυζαντινό στρατό που θα υποστεί ταπεινωτική ήττα στο Μάντζικερτ της σημερινής Αρμενίας και ο αυτοκράτορας των Ρωμαίων Ρωμανός Δ΄ ο Διογένης προδομένος από τους Νορμανδούς μισθοφόρους του που συμμάχησαν με τους βυζαντινούς ευγενείς, επιδιώκοντας την πτώση του, θα πιαστεί αιχμάλωτος του Σουλτάνου των Σελτζούκων Αλπ Αρσλάν.

Την ίδια χρονιά καταλαμβάνεται και το Μπάρι από τους Νορμανδούς με τον Ροβέρτο Γυισκάρδο,ο οποίος έθεσε έτσι τέρμα στη βυζαντινή παρουσία στην Ιταλία.Αυτόκλητοι κληρονόμοι του αραβικού πολιτισμού οι Σελτζούκοι, έχοντας μέσα τους την μουσουλμανική Περσία, αφομοίωσαν από τους Βυζαντινούς πολιτιστικά στοιχεία και την ελληνική γλώσσα και έτσι δημιουργήθηκε το Σουλτανάτο του Ρουμ. Μετά τη μάχη του Μάντζικερτ, η Μικρά Ασία αφού γίνεται πεδίο συγκρούσεων με τους Βυζαντινούς,τους Σελτζούκους και τον Νορμανδό τυχοδιώχτη Ρουσσέλ του Μπαγιέλ ,περνάει κατά το μεγαλύτερο τμήμα της στην

επικράτεια του Σουλτανάτου του Ρουμ.

Από το 1076 που πάτησαν οι Σελτζούκοι την Παλαιστίνη και βεβήλωσαν τους Άγιους Τόπους, πέφτει στα χέρια τους και η Ιερουσαλήμ. Αυτό στάθηκε αφορμή για τις Σταυροφορίες, που με πρόσχημα την απελευθέρωση των ιερών τόπων του χριστιανισμού, απετέλεσαν ουσιαστικά μια ευκαιρία για τον καθολικισμό να συλήσει την ορθοδοξία, με κορύφωση το 1204.

Μεταξύ των κτήσεων των Σελτζούκων στην Μικρά Ασία και η μικρή πόλη των Μύρων της Λυκίας (σημερινό όνομα Demre της επαρχίας της Αττάλειας) στο νοτιοδυτικό άκρο της μικρασιατικής χερσονήσου, με τα μυροβολούντα λείψανα του Αγίου Νικολάου-επίσκοπου Λυκίας και πρωταγωνιστή της Α’ Οικουμενικής Συνόδου της Νικαίας της Βιθυνίας,-τα οποία φυλάσσονται για πάνω από επτά αιώνες στη βασιλική που έχει ανεγερθεί προς τιμή του,στην ομώνυμη Μονή.

Το εσωτερικό της βασιλικής του Αγίου Νικολάου στα Μύρα

Στα 1087, με τον Αλέξιου Α’ του Κομνηνού,(1081-1118) στο θρόνο της Κωνσταντινούπολης και επί Πατριάρχου Νικολάου Γ’ του Κυρδινιάτη (1084–1111) κάτω από τη σύγχυση που επικρατεί λόγω των εξελίξεων στη ευρύτερη περιοχή της Μ.Ασίας, μια μεγάλη ομάδα εμπόρων και ναυτικών από το Μπάρι, -που ταξιδεύουν εκεί για προμήθεια σίτου-αποσπούν από τους Ορθοδόξους μοναχούς με τη συναίνεσή τους τα λείψανα του Αγίου για να τα διαφυλάξουν, κατ’ άλλη εκδοχή, τα κλέβουν ή ίσως πρόκειται για σκηνοθετημένη κλοπή για την αποφυγή πανικού,λόγω του τουρκικού κινδύνου που ελλόχευε. Τα κίνητρα φαίνονται θρησκευτικά, μα σίγουρα ήταν και πολιτικά αλλά και οικονομικά.

Κατά την παράδοση, τρία ήταν τα πλοία που αναχώρησαν με το άγιο λείψανο από τα Μύρα την 1η Απριλίου 1087 και έφθασαν στο Μπάρι την 20η Μάιου με ενδιάμεσους σταθμούς ανεφοδιασμού. Το ιστορικό αυτό γεγονός, κληροδοτήθηκε από τους κατοίκους των περιοχών απ’ όπου περνούσε το σκήνωμα του Αγίου, στους απογόνους τους, ώστε αυτή η ευλογημένη πάροδος (διέλευση) να εορτάζεται πανηγυρικά εις το εξής ανάλογα με τις ημερομηνίες προσέγγισης ή διέλευσης.

Στη Ζάκυνθο, την Κεφαλονιά, τη Λευκάδα, την Ηλεία και Αχαΐα, εορτάζεται στις 10 Μαΐου.

Στη Λευκάδα δεν είναι εξακριβωμένο αν το σκήνωμα του Αγίου προσέγγισε λόγω καιρικών συνθηκών και σε ποιό σημείο, ή εορτάζεται η διέλευση του από τη θάλασσα

Λίγο αργότερα,αφού τα λείψανα διαφυλάχθηκαν προσωρινά σε άλλο ναό,ο Νορμανδός Δούκας Ρογήρος έκτισε για να τα στεγάσει μια μεγαλόπρεπη Βασιλική στο όνομα του Αγίου(San Nikola)και την 1η Οκτωβρίου του 1089 ο Πάπας Ουρβανός Β΄(ο Πάπας που κήρυξε τις Σταυροφορίες) τα απέθεσε εκεί πανηγυρικά σε μια κρύπτη της, κάτω από την μαρμάρινη Αγία Τράπεζα. Από τότε παραμένουν εκεί και κάθε χρόνο τελούνται πανηγυρικές εκδηλώσεις με αναπαράσταση της άφιξες τους.

Μία εκδοχή του δρόμου της παρόδου του λειψάνου του Αγίου από τα Μύρα στο Μπάρι

Κτήτορας του ναού εξ αιτίας της συμβολής του στην οικοδόμηση του ναού και των πρωτοβουλιών του κατά την άφιξη των λειψάνων, ανακηρύχθηκε ο Αβάς Ηλίας ηγούμενος της Μονής των Βενεδικτίνων, ελληνικής καταγωγής, ο οποίος και ενταφιάζεται εκεί. Εκεί επίσης ενταφιάζεται και ο καπετάνιος του πλοίου Αλβέρτος, που έφερε το σκήνωμα, ως και 17 από τους 62 ναυτικούς των τριών πλοίων.Τα οριστικά εγκαίνια της βασιλικής τελέσθηκαν το 1197 και μετά από εκατό περίπου χρόνια ανέλαβαν τη λειτουργία του ναού Δομινικανοί μοναχοί.

Σήμερα, μέσα στον ναό υπάρχει από το 1966 και ορθόδοξο παρεκκλήσι. Μαζί δε με τα άγια λείψανα του Αγίου, υπάρχουν ακόμη λείψανα Αγίων Ορθοδόξων οι οποίοι μαρτύρησαν πριν από το σχίσμα, όπως λείψανα του Αγίου Αποστόλου Ιακώβου, του Αγίου Βλασίου, του Αγίου Γρηγορίου Πάπα Ρώμης του Διαλόγου, του Αγίου

Βικεντίου, του Αγίου Λαυρεντίου, της Αγίας Ορσαλίας, της Αγίας Ολιβίας, της Αγίας Χριστίνας, του Αγίου Ιωάννου Θεριστού, της Αγίας Ροζαλίας, ως και κομμάτια από την ξύλινη λάρνακα με την οποία μεταφέρθηκε ο Άγιος Νικόλαος από τα Μύρα.

Καθεδρικός ναός Αγίου Νικολάου στο Μπάρι.

Όσον αφορά το λείψανο του Αγίου, στα επτακόσια περίπου χρόνια από την κοίμησή του (330) ως την μετακομιδή του, εκτιμάται ότι ένα μέρος αυτού είχε διαμοιραστεί για καθαγιασμό θυσιαστηρίων κατά τον εγκαινιασμό ναών της αυτοκρατορίας, αλλά και ως «*πολύτιμον αντίδωρο*» για αυτοκρατορικές χορηγίες. **Το 1099 Βενετσιάνικα αυτή τη φορά πλοία, φθάνουν στα** Μύρα και αφαιρούν από τον τάφο τα πιο μικρά οστά που είχαν παραμείνει και τα τοποθετούν στην ήδη υπάρχουσα εκκλησία του Σαν Νικολό, στο νησάκι Lido.Αυτό είναι και μια πιθανή ένδειξη πως η μετακομιδή των λειψάνων αποτέλεσε αγώνα δρόμου μεταξύ των Δυτικών.

Όταν κατά το 1953 εξετάστηκαν λεπτομερώς τα οστά του Αγίου, διαπιστώθηκε ότι εκτός από το ακέραιο λείψανο της τίμιας κάρας, μόνο τα μισά περίπου των οστών, είχαν μετακομισθεί στο Μπάρι.